

Arrest

nr. 72 092 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 tot weigering afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, treedt op 24 februari 2011 in het huwelijk met R.M.I.M., van Egyptische nationaliteit, gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur in België.

Op 10 maart 2011 dient de verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging (type D) in bij de Belgische ambassade te Cairo.

Op 29 augustus 2011 stelt het parket van de procureur des Konings een negatief advies op met betrekking tot de erkenning van dit huwelijk.

Op 9 september neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing van weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar:

De aanvraagster kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat de Ambassade van België te Kairo aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van mevrouw N.I. (...), geboren op 12.12.1989, van Egyptische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 en artikel 18 (wetsontduiking) van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Uit het onderzoek van het visumaanvraagdossier en het administratief dossier, het onderzoek door het parket van de procureur des konings te Antwerpen en de politie Antwerpen, en informatie vanwege de Ambassade van België te Kairo zijn volgende elementen naar voren gekomen:

Het betreft een gearrangeerd huwelijk. Betrokkenen werden aan elkaar voorgesteld door een vriendin van mevrouw op 13.09.2010, aldus mevrouw. Op 14.09.2010 hebben betrokkenen elkaar voor het eerst gezien. In dit verband leggen betrokkenen tegenstrijdige verklaringen af; meneer verklaarde dat hij mevrouw leerde kennen via een oude schoolvriend.

Uit de respectievelijke interviews blijkt duidelijk een zeer gebrekkige kennis over elkaars personalia. Betrokkenen kunnen geen of geen precies antwoord geven op vragen met betrekking tot zaken die partners in een gebruikelijke huwelijksituatie van elkaar kennen. Mevrouw kent de huwelijksdatum niet; zij denkt dat ze op 20.02.2011 is gehuwd, terwijl de huwelijksakte bepaalt dat het huwelijk plaatsvond op 24.02.2011. Zij kan de ouders van meneer niet benoemen; zij geeft andere namen op dan deze die meneer in zijn asielaanvraag opgaf. Mevrouw weet niet waarvan meneer leeft in België of welk inkomen hij heeft. Ze weet niet of meneer asiel heeft aangevraagd in België, kent het adres van meneer niet, kent de namen van zijn broers niet...

Er vond enkel een kerkelijke ceremonie plaats. Er was geen huwelijksfeest.

Mevrouw verklaart dat zij geen werk heeft en dat zij door haar beperkte studies weinig toekomstmogelijkheden heeft in Egypte. Een huwelijk met een in België gevestigde man is een uitgelezen kan om haar economische situatie aanzienlijk te verbeteren. Aan dit huwelijk is onmiskenbaar een verblijfsvoordeel voor mevrouw verbonden.

Betrokkenen brachten zeer weinig tijd door in elkaars gezelschap. Het huwelijk kende een snelle gang van zaken. Ze hebben elkaar voor het eerst gezien op 14.09.2010, de verloving vond plaats op 26.09.2010 en het huwelijk werd voltrokken op 24.02.2011. In september 2010 hebben ze elkaar in totaal vijf keer gezien. Na het huwelijk bleef meneer nog 22 dagen in Egypte.

Meneer is thans volledig blind. Hij zou zeer veel hulp nodig hebben, waarvan hij hoopt dat mevrouw die hem kan geven. Hij beschikt slechts over een bescheiden inkomen om te kunnen voorzien in het levensonderhoud van twee personen.

Meneer verklaart dat mevrouw zwanger is. Er wordt hiervan echter geen bewijs voorgelegd. Er wordt ook geen bewijs voorgelegd dat meneer tijdens de conceptieperiode in Egypte was.

Als betrokkenen aannemelijk willen maken ten aanzien van de Belgische overheid dat zij oprechte bedoelingen hebben en een duurzame relatie voor ogen hadden bij het afsluiten van hun huwelijk, moet blijken dat zij elkaar voordien op een grondige en oprechte wijze hebben leren kennen en nadien, op grond van een weloverwogen keuze voor een duurzame samenleving met elkaar, hebben beslist om in het huwelijk te treden. De thans voorliggende stukken laten niet toe zulks vast te stellen. De verklaring van meneer inzake de zwangerschap van mevrouw belet niet dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk. Ter zake dient nuttig te worden verwezen naar het cassatiearrest van 28 januari 2011 (niet gepubliceerd) waarin het Hof overweegt dat de erkenning van een kind niet belet dat uit de feitelijke omstandigheden van de zaak blijkt dat het huwelijk waarbinnen dit kind is geboren toch een schijnhuwelijk is. Immers, de geboorte gevolgd door de erkenning door de man wordt door illegale huwelijkskandidaten als ultiem overtuigingsmiddel aangewend.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische internationale openbare orde.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend optreedt tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten.

Overwegende dat het parket van de procureur des konings te Antwerpen onze diensten op 29.08.2011 een ongunstig advies heeft overgemaakt voor wat betreft de aflevering van een visum in het kader van gezinshereniging aan mevrouw H.

Gelet op de bovenstaande elementen en op grond van het volledige onderzoek (referentie: (...)) is het parket van de procureur des konings te Antwerpen van oordeel dat het hier om een huwelijk gaat waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de visumaanvrager, en dat niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht);

Bijgevolg opent het huwelijk tussen dhr. R. M. I. M. (...) en mevr. H. I. (...) niet het recht op gezinshereniging.

Het visum wordt derhalve geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid maakt een bestuurshandeling uit, zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen en zulks is niet gebeurd.

Dat dit niet gebeurd is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen

willekeur is en als bewijs geldt dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass., 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens overgenomen in de Grondwet, met name onder art. 149 van de Grondwet.

Er kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en dat zulks geldt als bewijs dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft.

Er is in casu sprake van een onjuiste motivering, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid voorgelegde feiten niet zorgvuldig onderzocht werden.

De bestreden beslissing is onjuist, gebrekkig of ontbrekend gemotiveerd en overtreedt derhalve de wet van 29 juli 1991, inzonderheid art. 2 en 3.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing, aangezien deze een schending uitmaakt van de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering blijkt uit het volgende :

De bestreden beslissing wordt vooreerst gemotiveerd door de overweging dat het een gearrangeerd huwelijk zou betreffen, dat betrokkenen aan elkaar werden voorgesteld door een vriendin van mevrouw op 13.09.2010, aldus mevrouw, dat op 14.09.2010 betrokkenen elkaar voor het eerst gezien hebben, dat in dit verband betrokkenen tegenstrijdige verklaringen afleggen, dat mijnheer verklaarde dat hij mevrouw leerde kennen via een oude schoolvriend.

Verzoekster brengt hier vooreerst tegen in dat het geen gearrangeerd huwelijk betreft, maar dat zij met haar echtgenoot in contact is gekomen op de wijze zoals dat volgens Egyptische gebruiken normaal is, en dat men deze gebruiken niet mag beoordelen met Belgische criteria.

Verzoekster brengt hier verder tegen in dat er in het geheel geen tegenstrijdige verklaringen zijn betreffende de wijze waarop zij met haar echtgenoot in contact gekomen is.

De volledige verklaring van de echtgenoot van verzoekster aan de verbalisanten van de politie van Antwerpen luidt als volgt:

"Ik heb H.I. leren kennen via een schoolvriend van mij. Ik was op 10 september 2010 op vakantie in Egypte. Ik was in Egypte om zowel mijn familie te bezoeken als een vrouw voor mij te zoeken. Het was in zuid Egypte in de stad El Minia alwaar ik bij mijn familie verbleef. De echtgenote van mijn schoolvriend, M., noemt ook I.. Deze vrouw heeft samen met mijn echtgenote gestudeerd. Er werd mij een foto van mijn echtgenote getoond. Ik vroeg dadelijk of ik haar kon ontmoeten ..." (stuk 4)

Het is dus duidelijk dat de echtgenoot van verzoekster, verzoekster inderdaad heeft leren kennen via een schoolvriend van hem, van wie de echtgenote samen met verzoekster heeft gestudeerd, zodat verzoekster zonder tegenspraak met haar echtgenoot verklaart dat zij aan elkaar werden voorgesteld door een vriendin van verzoekster.

De bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd door de overweging dat uit de respectievelijke interviews duidelijk een zeer gebrekkige kennis over eikaars personalia blijkt, dat betrokkenen geen of geen precies antwoord kunnen geven op vragen met betrekking tot zaken die partners in een gebruikelijke huwelijksituatie van elkaar kennen, dat mevrouw de huwelijksdatum niet kent, dat zij denkt dat ze op 20.02.2011 is gehuwd, terwijl de huwelijksakte bepaalt dat het huwelijk plaatsvond op 24.02.2011, dat zij de ouders van mijnheer niet kan benoemen, dat zij andere namen opgeeft dan deze die mijnheer in zijn asielaanvraag opgaf, dat mevrouw niet weet waarvan mijnheer leeft in België ofwel welk inkomen hij heeft, dat zij niet weet of mijnheer asiel heeft aangevraagd in België, dat zij het adres van mijnheer niet kent, dat zij de namen van zijn broers niet kent.

De echtgenoot van verzoekster verklaart in zijn proces-verbaal van verhoor letterlijk :

"Op 20 februari 2011 zijn wij voor de kerk gehuwd ...

Op 24 februari 2011 had het burgerlijk huwelijk plaats. Dit gaat in Egypte iets anders dan in België. In Egypte komt er iemand aan huis met papieren die je moet ondertekenen. Vanaf dan ben je burgerlijk gehuwd, bij ons was dit dus op 24 februari 2011."

Verzoekster heeft dus de datum van het kerkelijk huwelijk opgegeven, 20 februari 2011, wat ook de belangrijkste gebeurtenis is in de ogen van christelijke Egyptenaren.

Verder brengt verzoekster nog tegen de bestreden beslissing in dat de officiële naam van haar schoonmoeder M.L. (...) is, maar dat in Egypte iedereen haar kent onder de roepnaam M. A. (...), terwijl haar echtgenoot in zijn verhoor als naam van zijn moeder vermeldt "L. A. M. (...)" zoals fonetisch genoteerd door de verbalisanten, en dat het zelfde voor haar schoonvader geldt.

Verzoekster werpt verder nog op dat zij wel degelijk weet en aangegeven heeft dat haar echtgenoot in Antwerpen in België woont, en dat zij op de hoogte is van de gezondheidsproblemen van haar echtgenoot en weet dat hij door de Belgische overheid financieel wordt ondersteund.

Wat het politiek asiel van haar echtgenoot betreft, werpt verzoekster op dat haar echtgenoot haar niet heeft meegedeeld dat hij politiek asiel in België gevraagd had, en dat achteraf gebleken is dat hij dit heeft gedaan opdat zij daar in Egypte geen melding van zou maken om te vermijden, zoals haar echtgenoot vreesde, dat zij zichzelf en zijn familie in gevaar zou brengen.

De bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd door de overweging dat er enkel een kerkelijke ceremonie plaatsvond, en dat er geen huwelijksfeest was.

Verzoekster brengt hier tegen in dat, zoals haar echtgenoot in zijn proces-verbaal van verhoor heeft meegedeeld, er een kerkelijk huwelijk is geweest op 20 februari 2011, en dat er wel degelijk een burgerlijk huwelijk heeft plaatsgevonden op 24 februari 2011, dat echter niet meer inhoudt dan dat iemand aan huis komt met papieren die moeten worden ondertekend, dat verder er wel op zaterdag 19 februari 2011, de dag vóór het kerkelijk huwelijk, er een hennafeest is geweest in het dorp Sandafa van haar echtgenoot, zoals dat gebruikelijk is in Egypte, en zoals haar echtgenoot heeft verklaard in zijn proces-verbaal van verhoor van 27 juli 2011 (stuk 5).

De bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd door de overweging dat verzoekster verklaart dat zij geen werk heeft en dat zij door haar beperkte studies weinig toekomstmogelijkheden heeft in Egypte, dat een huwelijk met een in België gevestigde man een uitgelezen kans is om haar economische situatie aanzienlijk te verbeteren, dat aan dit huwelijk onmiskenbaar een verblijfsvoordeel voor mevrouw is verbonden.

Verzoekster brengt hier tegen in dat volgens art. 146 bis B.W. er geen huwelijk is wanneer blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwden.

De bewoordingen van dit artikel vereisen dat het voldoende duidelijk, expliciet en in het oog springend moet zijn dat het niet de bedoeling is om een duurzame levensgemeenschap te vormen ("kennelijk") en dat langs de andere kant niet mag worden uitgesloten dat men een verblijfsrechtelijk voordeel mag nastreven, wanneer dat maar niet de enige bedoeling van het huwelijk is ("enkel").

De vaststelling dat er een verblijfsvoordeel voor verzoekster is verbonden aan het huwelijk mag dus niet tot de conclusie leiden dat een erkenning van het huwelijk tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

De bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd door de overweging dat betrokkenen zeer weinig tijd doorbrachten in elkaars gezelschap, dat het huwelijk een snelle gang van zaken kende, dat ze elkaar voor het eerst hebben gezien op 14.09.2010, dat de verloving plaatsvond op 26.09.2010 en het huwelijk werd voltrokken op 24.02.2011, dat in september 2010 zij elkaar in totaal vijf keer gezien hebben, dat na het huwelijk mijnheer nog 22 dagen in Egypte bleef.

Verzoekster brengt hier tegen in dat de ontmoeting, de verloving en het huwelijk volledig conform Egyptische gebruiken en gewoonten zijn verlopen, ook wat de termijnen betreft, en dat het hele proces dus niet kan worden beschouwd als een snelle gang van zaken.

De bestreden beslissing wordt vervolgens gemotiveerd door de overweging dat mijnheer thans volledig blind is, dat hij zeer veel hulp zou nodig hebben, waarvan hij hoopt dat mevrouw die hem kan geven, dat hij slechts over een bescheiden inkomen beschikt om te kunnen voorzien in het levensonderhoud van twee personen.

Verzoekster brengt hier tegen in dat haar echtgenoot helemaal niet volledig blind is, maar wel zeer slecht ziet, dat wel de mogelijkheid bestaat dat hij ooit volledig blind zal worden, waarover haar echtgenoot haar volledig op de hoogte heeft gesteld, en dat tussen beiden uitvoerig over de erfelijke aandoening van haar echtgenoot is gesproken, en dat noch verzoekster noch haar familie problemen hebben met deze handicap, zoals haar echtgenoot in zijn verhoor verklaart:

"Zowel de familieleden van I. (...) als I. (...) zelf hebben geen problemen met mijn handicap. Dit is ook de reden dat ik niet met een familielid huw, mijn ziekte is erfelijk .. De tweede maal dat ik haar zag hebben wij uitvoerig over mijn ziekte gesproken. Ik heb haar ervan op de hoogte gesteld dat de mogelijkheid erin bestaat dat ik ooit volledig blind zal worden. Dit was voor Inji geen probleem, ze huwde voor mijn karakter niet voor mijn zicht." (stuk 4)

Verzoekster brengt verder tegen de bestreden beslissing in dat haar echtgenoot in België steun geniet van FOD Sociale Zekerheid, Dienst Personen met een Handicap, en dat dit inkomen bescheiden is, maar voldoende is om met een gezin van te kunnen leven (1.250 € per maand, zoals haar echtgenoot aan de verbalisanten verklaarde: stuk 4); dat trouwens verzoekster in België zelf ook door arbeid een inkomen kan verwerven.

De bestreden beslissing wordt tenslotte gemotiveerd door de overweging dat mijnheer verklaart dat mevrouw zwanger is, dat hiervan echter geen bewijs wordt voorgelegd, dat er ook geen bewijs wordt voorgelegd dat mijnheer tijdens de conceptieperiode in Egypte was.

Verzoekster brengt hier tegen in dat haar echtgenoot in zijn verhoor zeer precies heeft aangegeven dat zij op het ogenblik van het verhoor zwanger was, dat hij zelfs reeds wist dat het een jongetje zou zijn, en

dat de geboorte voorzien was voor november 2011, en dat er al een naam voor het kind was gekozen, namelijk "Thomas", maar dat de verbalisanten hem niet om een bewijs van de zwangerschap hebben gevraagd, dat verder haar echtgenoot op het ogenblik van de conceptie wel degelijk in Egypte was, dat als de geboorte van het jongetje voorzien is voor november 2011, de conceptie plaatsgevonden heeft in februari 2011, dat verzoekster en haar echtgenoot op 20 februari 2011 voor de kerk zijn gehuwd en dat op 24 februari 2011 het burgerlijk huwelijk plaatsvond, zoals door de huwelijksakte wordt aangegeven, en op geen enkel ogenblik wordt betwist, dat uit het feit dat verzoekster en haar echtgenoot in februari 2011 in Egypte zijn gehuwd inhoudt dat haar echtgenoot op dat ogenblik in Egypte was, dus tijdens de periode van conceptie.

Verzoekster komt tot de conclusie dat de door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gegeven beslissing niet gedragen wordt door de feiten van de zaak, en dat de beslissing ook gebrekkelijk gemotiveerd is, wat een schending uitmaakt van de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging is besloten. Verwerende partij heeft de eer dienaangaande te antwoorden dat in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt naar de juridische grondslag, met name artikel 10 §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 21, 27 en 18 van het wetboek internationaal privaatrecht (W.I.P.R.) en naar het feit dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap gelet op de elementen die naar voren zijn gekomen en gelet op het negatief advies van het parket van de Procureur des Konings d.d. 29 augustus 2011.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster in essentie betoogt dat de bestreden beslissing zich baseert op een verkeerde veronderstelling en een verkeerde voorstelling van feiten, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster beperkt zich in wezen in het middel tot het bespreken van enkele van deze feitelijke vaststellingen zoals weergegeven in de beslissing en zij geeft in haar middel een andere versie of verklaring weer, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Verwerende partij heeft de eer erop te wijzen dat de beslissing genomen werd in navolging van het negatieve advies van het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen. Van verwerende partij kan onmogelijk verwacht worden dit advies zonder meer naast zich neer te leggen, daar dit werd opgesteld op basis van een voorafgaandelijk onderzoek.

Gelet op dit negatieve advies van de Procureur des Konings waarin uitdrukkelijk het volgende werd gesteld "(...) mijn ambt de mening is toegedaan dat het huwelijk afgesloten in Cairo (Egypte) op 24/10/2010 er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw te bekomen. (...)", is het niet kennelijk onredelijk, noch onjuist, dat het visum aan verzoekster geweigerd werd wegens

schijnhuwelijk. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing bevat de juridische grondslag, met name artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag, met name het gegeven dat het huwelijk van de verzoekende partij een schijnhuwelijk is dat indruist tegen de openbare orde. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht houdt de verzoekende partij in essentie voor dat de motivering onjuist en gebrekkig is omdat haar huwelijk geen schijnhuwelijk is. Het huwelijk is gesloten volgens Egyptische gebruiken en geen gearrangeerd huwelijk. Er werden volgens de verzoekende partij geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd, waarbij de verzoekende partij de verklaring van haar echtgenoot aan de verbalisanten citeert. Zij tracht een verklaring te geven voor de gebrekkige kennis die de verzoekende partij en haar echtgenoot over elkaar hadden en een uitleg te verschaffen over de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden, een uitleg te geven over het al dan niet bestaan van een huwelijksfeest, over de tijdspanne tussen het elkaar voor het eerst ontmoeten en het huwelijk, de fysieke handicap van haar echtgenoot en haar zwangerschap. Zij geeft een interpretatie over de toepassing van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

De verzoekende partij beperkt zich in het middel tot het geven van elementen die zouden moeten aantonen dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk is.

In dit opzicht wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat de verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag van de vordering wordt aangevoerd te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 ; C.BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegevoegde bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van afgifte van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het

WIPR) en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr.104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van de verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, moet worden gesteld dat uit artikel 10 van de vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum 'gezinshereniging' verzoekt, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is. De verzoekende partij legde hiertoe een Egyptische huwelijksakte voor.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAESE, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum 'gezinshereniging', verifiëren of het huwelijk waarop verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij, gelet op artikel 28 §1, laatste lid van het WIPR dat stelt dat de vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid niet worden in aanmerking worden genomen voor zover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginzelen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). De verwerende partij is dus bevoegd om het huwelijk waarop verzoekster zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerpen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoeker kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich in het middel in essentie beperkt tot het stuk voor stuk bespreken van de feitelijke vaststellingen die leiden tot het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk een schijnhuwelijk is, en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van deze van de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot een andere besluit is gekomen inzake de geldigheid van het in het buitenland gesloten huwelijk dan de verwerende partij schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name manifeste dwaling omtrent de feiten”*.

Het middel luidt als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing miskent op verschillende punten de feiten die nochtans uit het geheel van het administratief dossier als vaststaand naar voor komen.

Dit is het geval bij volgende onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing wordt vooreerst gemotiveerd door de overweging dat het een gearrangeerd huwelijk zou betreffen, dat betrokkenen aan elkaar werden voorgesteld door een vriendin van mevrouw op 13.09.2010, aldus mevrouw, dat op 14.09.2010 betrokkenen elkaar voor het eerst gezien hebben, dat in dit verband betrokkenen tegenstrijdige verklaringen afleggen, dat mijnheer verklaarde dat hij mevrouw leerde kennen via een oude schoolvriend.

Verzoekster brengt hier vooreerst tegen in dat het geen gearrangeerd huwelijk betreft, maar dat zij met haar echtgenoot in contact is gekomen op de wijze zoals dat volgens Egyptische gebruiken normaal is, en dat men deze gebruiken niet mag beoordelen met Belgische criteria.

Verzoekster brengt hier verder tegen in dat er in het geheel geen tegenstrijdige verklaringen zijn betreffende de wijze waarop zij met haar echtgenoot in contact gekomen is.

De volledige verklaring van de echtgenoot van verzoekster aan de verbalisanten van de politie van Antwerpen luidt als volgt:

"Ik heb H. I. leren kennen via een schoolvriend van mij. Ik was op 10 september 2010 op vakantie in Egypte. Ik was in Egypte om zowel mijn familie te bezoeken als een vrouw voor mij te zoeken.

Het was in zuid Egypte in de stad El Minia alwaar ik bij mijn familie verbleef. De echtgenote van mijn schoolvriend, M., noemt ook I.. Deze vrouw heeft samen met mijn echtgenote gestudeerd. Er werd mij een foto van mijn echtgenote getoond. Ik vroeg dadelijk of ik haar kon ontmoeten ..."

Het is dus duidelijk dat de echtgenoot van verzoekster, verzoekster inderdaad heeft leren kennen via een schoolvriend van hem, van wie de echtgenote samen met verzoekster heeft gestudeerd, zodat verzoekster zonder tegenspraak met haar echtgenoot verklaart dat zij aan elkaar werden voorgesteld door een vriendin van verzoekster.

De bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd door de overweging dat uit de respectievelijke interviews duidelijk een zeer gebrekkige kennis over elkaars personalia blijkt, dat betrokkenen geen of geen precies antwoord kunnen geven op vragen met betrekking tot zaken die partners in een gebruikelijke huwelijkssituatie van elkaar kennen, dat mevrouw de huwelijksdatum niet kent, dat zij denkt dat ze op 20.02.2011 is gehuwd, terwijl de huwelijksakte bepaalt dat het huwelijk plaatsvond op 24.02.2011.

De echtgenoot van verzoekster verklaart in zijn proces-verbaal van verhoor letterlijk :

"Op 20 februari 2011 zijn wij voor de kerk gehuwd ...

Op 24 februari 2011 had het burgerlijk huwelijk plaats. Dit gaat in Egypte niets anders dan in België. In Egypte komt er iemand aan huis met papieren die je moet ondertekenen. Vanaf dan ben je burgerlijk gehuwd, bij ons was dit dus 24 februari 2011."

Verzoekster heeft dus de datum van het kerkelijk huwelijk opgegeven, 20 februari 2011, wat ook de belangrijkste gebeurtenis is in de ogen van christelijke Egyptenaren.

De bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd door de overweging dat er enkel een kerkelijke ceremonie plaatsvond, en dat er geen huwelijksfeest was.

Verzoekster brengt hier tegen in dat, zoals haar echtgenoot in zijn proces-verbaal van verhoor heeft meegedeeld, er een kerkelijk huwelijk is geweest op 20 februari 2011, en dat er wel degelijk een burgerlijk huwelijk heeft plaatsgevonden op 24 februari 2011, dat echter niet meer inhoudt dan dat iemand aan huis komt met papieren die moeten worden ondertekend, dat verder er wel op zaterdag 19 februari 2011, de dag vóór het kerkelijk huwelijk, er een hennafeest is geweest in het dorp Sandafa van haar echtgenoot, zoals dat gebruikelijk is in Egypte, en zoals haar echtgenoot heeft verklaard in zijn proces-verbaal van verhoor van 27 juli 2011 (stuk 5).

De bestreden beslissing wordt tenslotte gemotiveerd door de overweging dat mijnheer verklaart dat mevrouw zwanger is, dat hiervan echter geen bewijs wordt voorgelegd, dat er ook geen bewijs wordt voorgelegd dat mijnheer tijdens de conceptieperiode in Egypte was.

Verzoekster brengt hier tegen in dat haar echtgenoot in zijn verhoor zeer precies heeft aangegeven dat zij op het ogenblik van het verhoor zwanger was, dat hij zelfs reeds wist dat het een jongetje zou zijn, en dat de geboorte voorzien was voor november 2011, en dat er al een naam voor het kind was gekozen, namelijk "Thomas", maar dat de verbalisanten hem niet om een bewijs van de zwangerschap hebben gevraagd, dat verder haar echtgenoot op het ogenblik van de conceptie wel degelijk in Egypte was, dat als de geboorte van het jongetje voorzien is voor november 2011, de conceptie plaatsgevonden heeft in februari 2011, dat verzoekster en haar echtgenoot op 20 februari 2011 voor de kerk zijn gehuwd en dat op 24 februari 2011 het burgerlijk huwelijk plaatsvond, zoals door de huwelijksakte wordt aangegeven, en op geen enkel ogenblik wordt betwist, dat uit het feit dat verzoekster en haar echtgenoot in februari 2011 in Egypte zijn gehuwd inhoudt dat haar echtgenoot op dat ogenblik in Egypte was, dus tijdens de periode van conceptie.

Door deze feitelijke omstandigheden te miskennen, die nochtans expliciet of impliciet in het dossier aanwezig zijn, dwaalt de bestreden beslissing manifest omtrent de feiten en wordt de bestreden beslissing dus op een foutieve of onvolledige appreciatie van de feiten gebaseerd."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen daar verzoeker niet aangeeft welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar volgende rechtspraak:

"Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de beginselen van behoorlijk bestuur zonder ze verder te preciseren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk" (RVV nr. 50.466 d.d. 28 oktober 2010).

Louter ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoekster in haar tweede middel exact dezelfde feitelijke uiteenzetting geeft als in haar eerste middel en opnieuw een andere weergave van feiten beoogt. Verwerende partij kan dientengevolge volstaan met een verwijzing naar het eerste middel waarin de nadruk gevestigd werd op het feit dat de beslissing genomen werd in navolging van het geleverde negatieve advies door het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen.

Verder, en tevens ten overvloede, kan verwerende partij nog toevoegen dat indien verzoekster zich wenst te beroepen op het huwelijk dat werd afgesloten in Egypte, zij zich dient te wenden tot de bevoegde rechtbank om de huwelijksakte te laten erkennen. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het huwelijk waarop verzoekster zich beroept niet wordt erkend door de verwerende partij. De eventuele overschrijving van een akte in de registers van de burgerlijke stand is slechts een formaliteit, die zonder invloed is op de geldigheid van de voorliggende akte. Artikel 27, § 1 van het wetboek internationaal privaatsrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. Artikel 24 is van toepassing ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen. Verzoekster kan beroep instellen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Daar het huwelijk bepalend is voor de staat van personen kan een betwisting die betrekking heeft op het al dan niet erkennen van de huwelijksakte enkel worden beslecht door de Rechtbank van Eerste Aanleg. Het komt dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe een oordeel te vellen omtrent de staat van personen, bij gebrek aan rechtsmacht.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.2.3. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur werpt de verzoekende partij terecht de exceptie van onontvankelijkheid van het middel op.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het aanvoeren van algemene beginselen van behoorlijk bestuur is geen duidelijke omschrijving van welke rechtsregel de verzoekende partij geschonden acht. In die zin gelezen is het middel onontvankelijk en de exceptie gegrond.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zoals de verwerende partij schijnt te suggereren, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Immers beperkt de verzoekende partij zich in het tweede middel tot het stuk voor stuk bespreken van de feitelijke vaststellingen die leiden tot het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk een schijnhuwelijk is, en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Bovendien komt het de Raad niet toe, zoals beschreven in het eerste middel, in het kader van de bevoegdheidsverdeling een oordeel te vellen over de toepassing van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

Het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN